FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 15. JUNI 1978 [1]

Høje Ret.

1. I nærværende sag er spørgsmålet, om monetære udligningsbeløb i Fællesskabets interne handel kan beregnes ud fra de faste størrelser, som Rådet har indført for importafgifter på landbrugsprodukter fra tredjelande. Må de nationale toldmyndigheder anvende denne beregningsmetode analogt, også hvor dette vil kunne medføre beløb, der er højere end nødvendigt for at udligne valutaforanstaltningernes indflydelse på priserne på de basisprodukter, som varen består af?

De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for dette spørgsmål, er særdeles enkle. Mellem januar og marts 1975 importerede det tyske firma Milchfutter flere partier mælkeerstatningsfoder til kalveopfedning fra Nederlandene til Forbundsrepublikken Tyskland. Til de tyske toldmyndigheder angav firmaet dette foderstof som henhørende under position 23.07 B I a) i den fælles toldtarif, nærmere bestemt under denne positions nr. 3 (varer med et indhold af mælkeprodukter på 50 vægtprocent og derover, men under 75 vægtprocent). De nederlandske toldmyndigheder havde tariferet varen på samme måde til brug for beregningen af de monetære udligningsbeløb ved eksporten. De tyske toldmyndigheder derimod fandt, at artikel 11 i Rådets forordning nr. 823/68 af 28. juni 1968 om fastlæggelse af produktgrupper og af de særlige regler vedrørende beregning af importafgifter for mælk og mejeriprodukter skulle finde anvendelse. Denne artikel bestemmer, at »indholdet af mejeriprodukter i de under underposition ex 23.07 B henhørende produkter bestemmes ved at multiplicere indholdet af lactose pr. 100 kilogram af det pågældende produkt med koefficienten 2«. Da det omhandlede foderstof på grundlag af denne beregning udviste et indhold af mælkeprodukter på mere end 75 %, tariferede vedkommende tyske toldmyndighed det under position 23.07 B I a) 4 (i stedet for a) 3) i den fælles toldtarif og pålagde som følge heraf et betragteligt større udligningsbeløb (DM 169,90 i stedet for DM 127,40 og den 3. marts 1975 DM 149,40 i stedet for DM 112,10 pr. ton).

Efter forgæves at have klaget administrativt mod denne toldmyndigheds afgørelse, anlagde firmaet sag ved Finanzgericht Münster. Denne ret har ved kendelse af 29. september 1977 udsat sagen og forelagt Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»1. Er det det »indhold af mælkeprodukter«, der følger af anvendelsen af artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning nr. 823/68 af 28. juni 1968 (EFT 1968 (I), s. 191; org.ref. JO L 151, s. 3) og artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1216/68 af 9. august 1968 (EFT 1968 (II), s. 414; org.ref. JO L 198, s. 13), der er bestemmende for størrelsen af de monetære udligningsbeløb, som skal opkræves for blandfoder henhørende under position 23.07 B I a) 3 eller 23.07 B I a) 4 i den fælles toldtarif, som blev indført fra Nederlandene til Forbundsrepublikken Tyskland i perioden januar til marts 1975?

1 — Oversat fra italiensk.

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

   Er det det »faktiske« indhold af mælkeprodukter, der er bestemmende?

3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende:

   Følger det af fællesskabsretten, efter hvilken metode det faktiske indhold af mælkeprodukter skal bestemmes?

4. Er EØF-udførselslandet bindende for EØF-indførselslandet inden for rammerne af ordningen med monetær udligning?

2. Med hensyn til beregningen af importafgifter og de monetære udligningsbeløb, der skal anvendes på de enkelte varer, har Kommissionen ikke udarbejdet noget specielt skema, men er gået ud fra den fælles toldtarifs vareinddeling.

Som det ses, er der enighed om, at den omhandlede vare hører under position 23.07 B I a), der vedrører andre foderstoffer end »fish solubles«, og som har et indhold af stivelse på 10 vægtprocent og derunder. Derimod er der strid om, hvorvidt varen skal henføres under nr. 3, der vedrører foderstoffer med et indhold af mælkeprodukter på 50 vægtprocent eller derover, men under 75 vægtprocent, eller under nr. 4, der omfatter foderstoffer, der har et indhold af mælkeprodukter på 75 vægtprocent og derover.

For at lette varernes tarifering til brug for beregning af importafgifterne gik Rådet bort fra det i toldsager almindeligt anvendte kriterium, nemlig varens faktiske sammensætning, og over til nævnte beregning med de faste størrelser (artikel 11 i forordning nr. 823/68).

Når man tager i betragtning, at det hyppigst anvendte mælkeprodukt i foderblandinger er skummetmælkspulver, og når man tager hensyn til, at dette produkt gennemsnitligt har et lactoseindhold på 50 %, så ses det let, at anvendelsen af koefficienten 2 på lactoseindholdet pr. 100 kg af et foderstof, hvis mælkebestanddel er skummetmælkspulver, fører til et resultat, der er tæt på det faktiske indhold af denne bestanddel.

Kommissionen har dog anerkendt, at denne metode kan føre til unøjagtige resultater, såfremt der anvendes mælkebestanddele, hvis lactoseindhold adskiller sig fra skummetmælkspulverets. Dette er i særdeleshed tilfældet for foderstoffer, der indeholder vallepulver, hvor lactoseprocenten er langt større end i mælkepulver. Her fører beregningsmetoden med de faste størrelser til et indhold af mælkebestanddele, der ligger over det faktiske.

Når det imidlertid drejer sig om en ordning, der skal kunne fungere, og som importafgiftsordningen helt klart er protektionistisk, må disse unøjagtigheder dog tages med i købet. I denne sammenhæng er den sjette betragtning i Rådets forordning nr. 823/68 typisk. Det hedder heri: »herved bør det lavest mulige stivelsesindhold og, i modsætning hertil, det højst mulige mejeriproduktindhold lægges til grund, da mælkebestanddelene har væsentlig større indflydelse på dannelsen af fabrikationsprisen end kornbestanddelene«.

Så længe man bliver inden for importafgiftsordningen, garanterer en beregning med faste størrelser af lactoseindholdet i et produkt som mælkepulver — som i forhold til de øvrige mælkeprodukter, der anvendes i blandfoder, ikke har noget særligt stort lactoseindhold — den bedste beskyttelse af princippet om fællesskabspræferencen. Metoden bidrager derfor til den endelige gennemførelse af et af denne ordnings væsentligste formål.

3. I ingen fællesskabsforskrift er det bestemt, at artikel 11, der omhandler den omtalte enhedsmetode til beregning af afgiftsbeløbene, skal finde anvendelse

ved beregningen af de monetære udligningsbeløb i Fællesskabets interne handel. De tyske toldmyndigheder og den forelæggende ret mener dog alligevel, at gode grunde taler for at anvende de samme kriterier ved beregningen af de monetære udligningsbeløb som ved beregningen af importafgifterne.

Først finder jeg det nødvendigt at undersøge, om der kan uddrages nogle slutninger af gældende fællesskabsret.

I Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb sondres der mellem anvendelse af monetære udligningsbeløb i samhandelen med tredjelande (afsnit II) og deres anvendelse i samhandelen inden for Fællesskabet (afsnit III). Medens der i artikel 6, der vedrører handelen med tredjelande, foreskrives, at »bestemmelserne vedrørende ydelse af eksportrestitutioner og opkrævning af told eller importafgifter [skal] anvendes på de monetære udligningsbeløb«, findes der i artiklerne 7 ff om anvendelse af de monetære udligningsbeløb i den interne fællesskabshandel ingen sådan regel.

Lad os antage, at artikel 6 må opfattes som en henvisning til samtlige de regler, der vedrører opkrævning af importafgifter, herunder (hvilket bestemmelsens brede formulering tillader) også de bestemmelser, der indeholder de kriterier, hvorefter disse produkter skal tariferes ved importafgiftens beregning. Da der ikke findes en sådan henvisning i reglerne vedrørende udligningsbeløb i samhandelen inden for Fællesskabet, måtte det også antages, at beregningsmetoden med de faste størrelser ikke kunne anvendes.

Modsat denne antagelse har de tyske toldmyndigheder ved den forelæggende ret gjort gældende, at resultatet af at anvende noget andet tariferingskriterium ved beregningen af de monetære udligningsbeløb i den interne fællesskabshandel end de i artikel 11 for importafgifter fastsatte ville være, at de her omhandlede varer måtte henføres under forskellige positioner alt efter om de hidrørte fra Fællesskabet eller fra tredjelande. Efter toldmyndighedernes opfattelse ville et sådant resultat stride mod det almindelige princip om, at en vare skal tariferes uafhængigt af sin oprindelse.

Hvis man alligevel følger den ovenfor nævnte »udvidende« fortolkning af artikel 6 i forordning nr. 1380/75, forekommer de tyske toldmyndigheders anbringende ikke overbevisende i dette tilfælde. Det almindelige princip, som disse myndigheder henviser til, gælder for den fælles toldtarifs fortolkning ved opkrævning af told for varer, der importeres til Fællesskabet. I denne sammenhæng er det sikkert ikke rigtigt at anlægge forskellige kriterier ved tariferingen af én og samme vare. Det tilfælde, vi har for os, vedrører den muligt uens tarifering i henhold til en interventionsordning, der er klart adskilt både fra told og fra importafgifter. Forskellige beregningskriterier i en sådan ordning kunne føre til en forskelsbehandling af varerne, hvad told angår.

Med det ovenfor anførte in mente må det anføres, at den nævnte »udvidende« fortolkning af artikel 6 på ingen måde nyder almindelig anerkendelse. Efter den opfattelse, som Kommissionens befuldmægtigede har gjort gældende, vedrører denne artikel mere de formelle forskrifter, som medlemsstaternes toldmyndigheder skal gå frem efter, end reglerne vedrørende beregningen af de beløb, der skal opkræves.

4. Den forelæggende ret deler også den opfattelse, at importafgifter og monetære udligningsbeløb må være undergivet de samme regler. Den forelæggende ret frygter, at forskellige tariferingskriterier kunne udgøre en trussel for den gnidningsløse funktion af interventionsmekanismen i de fælles markedsordninger.

Faktisk har de monetære udligningsbeløb delvis samme formål som importafgifterne. Også de monetære udligningsbeløb har det formål at sikre de normale handelskanaler og prisernes stabilitet. Alligevel er der principielle forskelle mellem importafgiftsordningen og ordningen vedrørende de monetære udligningsbeløb. For det første plejer man at sige, at importafgiftsordningen er kendetegnet ved det formål, at den skal beskytte Fællesskabets produktion og handel mod konkurrence fra produkter fra tredjelande. Dette hensyn indgår ikke i grundlaget for de monetære udligningsbeløb. For det andet opfylder importafgiftsordningen en vedvarende, normal og regulerende beskyttelsesfunktion for det fælles landbrugsmarked, hvorimod den monetære udligning er et ekstraordinært, midlertidigt system, der som en undtagelse fra reglerne om de fælles markedsordninger har til formål at afbøde de værste forstyrrelser, som valutaernes kursudsving kan forvolde for Fællesskabets interventionsordnings funktion og for handelen. Som følge af, at ordningen således er en undtagelse, må den anvendes inden for snævre grænser, hvilket allerede fremgår af Domstolens faste praksis, hvortil jeg havde lejlighed at henvise i mit forslag til afgørelse i sag 131/77 (Milac). Derfor skal det ikke blot anføres, at den monetære udligningsordning har en funktion, der helt klart er forskellig fra importafgiftsordningens, men det må også anføres, at en anvendelse af beregningskriterier, der er indført for importafgiftsordningen af protektionistiske hensyn, kun dårligt lader sig forene med den indskrænkende synsvinkel, hvorunder ordningen med de monetære udligningsbeløb skal fortolkes.

Domstolen har allerede understreget, at reglerne for den fælles toldtarifs anvendelse kun er vejledende i henseende til varernes indplacering ved afgiftsberegningen, hvorimod de er bestemmende i henseende til told (jf. dom af 26. april 1972 i sag 92/71, Interfood, Recueil 1972, s. 231). Så meget desto mere må det være udgangspunktet, at de kriterier, der gælder ved importafgifternes anvendelse, ikke kan være bindende for de monetære udligningsbeløb, der vedrører et helt andet område, oven i købet Fællesskabets interne handel.

Kommissionen har givet udtryk for, at de omhandlede kriterier muligt kunne udvides. Kommissionen har begrænset sig til at forsikre ved slutningen af sit indlæg i denne sag, at »fællesskabsretten ikke var til hinder for« at vedkommende tyske toldmyndighed i 1975 kunne anvende metoden med de faste størrelser ved beregningen af de monetære udligningsbeløb. Kommissionen har i første række henvist til praktiske grunde, nemlig til de fordele, som de nationale toldmyndigheder vil få ved, at der anvendes et fælles kriterium ved opkrævningen af såvel importafgifter som monetære udligningsbeløb. Særligt synes Kommissionen overbevist om, at en beregningsmetode, der går ud fra en på forhånd fastlagt beregning af et objektivt kriterium, der som lactoseindholdet let kan påvises, vil lette myndighederne ved udførelsen af deres opgaver og garantere markedsborgeren retssikkerhed og ligestilling.

Det skal dog anføres, hvilket også firma Milchfutter har gjort i løbet af nærværende sags behandling, at de hollandske toldmyndigheder gik ud fra produktets faktiske sammensætning, da de skulle beregne det monetære udligningsbeløb, der skulle ydes for eksporten. Kommissionen har hverken bestridt dette anbringende eller givet udtryk for, at denne beregningsmetode skulle være ulovlig. Jeg mener dog, at Kommissionen på denne måde har indtaget en stilling, der ikke helt svarer til dens eget udgangspunkt. Det almindelige hensyn til retssikkerhed og markedsborgernes ligebehandling, hvad et fælles interventionssytem angår, må nemlig tilgodeses i hele fællesmarkedet og ikke alene i én medlemsstat betragtet særskilt. Dette helt almin-

delige hensyn bliver ganske klart tilsidesat, såfremt det anerkendes, at en medlemsstats myndigheder ved anvendelsen af en sådan ordning kan vælge mellem flere kriterier, der kan føre til forskellige tariferinger af en og samme vare ved beregningen af de monetære udligningsbeløb (således som det har været tilfældet i nærværende sag ved eksporten fra Nederlandene på den ene side og importen til Tyskland på den anden side).

5. Det er derfor nødvendigt, at der til brug for udligningsordningen anvendes ét enkelt kriterium ved varernes tarifering. Men hvilket?

For det første må det undersøges, om artikel 11 i forordning nr. 823/68 kan finde tilsvarende anvendelse på monetære udligningsbeløb. Den ovenfor fremstillede klare forskel mellem importafgiftsordningen og monetære udligningsbeløb bevirker dog, at jeg må afvise, at der er en sådan lighed mellem de to tilfælde, at en analogislutning kan forsvares. Jeg må tilføje, at beregningen af de monetære udligningsbeløb ud fra faste størrelser undertiden fører til, at varerne katalogiseres på en måde, der ikke svarer til deres faktiske sammensætning, hvorved udligningsbeløbet kan forhøjes. Dette kan føre til en slags straf af producenter i andre medlemsstater i forhold til producenterne i importlandet, hvorved også konkurrencen i denne stat kan fordrejes mere, end formålet med udligningsbeløbene tillader.

Som nævnt er det ikke muligt at se bort fra den større indflydelse, der følger af, at en fiktiv metode anvendes, når denne større indflydelse sættes i forhold til, hvad der ville følge af vedkommende produkts faktiske indhold af mælkebestanddele. Det forhold uden videre at anvende den enkle beregning med de faste størrelser kunne derfor i nærværende sammenhæng komme i strid med ordningen med de monetære udligningsbeløb, hvis virkning efter sidste betragtning til forordning nr. 974/71 »bør begrænses til de beløb, der er strengt nødvendige for at udligne incidensen af valutaforanstaltingerne på priserne på de basisprodukter, for hvilke interventionsforanstaltninger er fastsat ...«. Denne modstrid vil optræde i samme omfang, som den her omhandlede beregningsmetode med de faste størrelser vil belaste varer fra en medlemsstat i højere grad end nødvendigt for at udligne valutaforanstaltningernes negative indflydelse i den i forordning nr. 974/71 forudsatte betydning.

Jeg ville ikke have nogle indvendinger imod en beregningsmetode med faste størrelser, som dog var tilnærmelsesvis nøjagtig, såfremt fællesskabslovgiver på grund af de omhandlede produkters særlige beskaffenhed eller på grund af andre relevante faktiske omstændigheder havde antaget, at denne metode var uomgængelig nødvendig for, at fællesskabsretten kunne fungere i praksis. Domstolen har statueret, at det kun er under visse betingelser, at den af Rådet fastsatte beregningsmetode med faste størrelser for restitutioner ved eksport til tredjelande af foderstoffer på basis af korn er lovlig (dom af 11. 10. 1977 i sag 125/76, Cremer, Sml. 1977, s. 1593). I nærværende tilfælde derimod har fællesskabslovgiver ikke foreskrevet nogen sådan beregningsmetode med faste størrelser på det her relevante område. Uanset Kommissionen i året 1975 anså denne beregningsmetode for lovlig, måtte den selv senere, hvilket jeg straks skal vende tilbage til, bestemme, at de nationale myndigheder nu skulle fastslå varens faktiske sammensætning til brug for beregningen af monetære udligningsbeløb. Jeg skal i parentes anføre, at dette sandsynligvis er forklaringen på den ovenfor anførte selvmodsigelse i Kommissionens holdning i denne sag.

6. Utvivlsomt kan den i sidste betragtning til forordning nr. 974/71 indeholdte begrænsning kun bedømmes

korrekt, såfremt de monetære udligningsbeløb beregnes ud fra varens faktiske sammensætning. Dog må man ikke overse de praktiske vanskeligheder, som Kommissionen har henvist til, og som kan være til hinder for, at denne sammensætning kan konstateres og således også for, at det faktiske indhold af mælkebestanddele kan bestemmes i den vare, der skal tariferes. Herefter må det undersøges, om Kommissionens praksis ikke kan give nyttige holdepunkter med henblik på den rigtige løsning af dette spørgsmål, ikke blot principielt men også praktisk.

Her må i første række henvises til, at Domstolen i dom af 3. maj 1978 (sag 131/77, Milac) har erklæret Kommissionens forordning nr. 539/75 af 28. februar 1975 ugyldig i det omfang, forordningen fastsætter udligningsbeløb i handelen med vallepulver, fordi valle ikke hører til de produkter, som Rådets forordning nr. 974/71 fastsætter udligningsbeløb for. Heraf følger, at for retshandler, der stadig er løbende, må Fællesskabets og medlemsstaternes myndigheder ikke tage hensyn til valle ved beregningen af udligningsbeløb. Vi ved, at vallepulver ofte anvendes ved fremstillingen af blandfoder. Dette synes også at være tilfældet med de produkter, hvis tarifering der i nærværende sag er strid om.

Den ovenfor nævnte enkle beregningsmetode med faste størrelser på grundlag af produktets lactoseindhold, hvis resultat vedkommende firma ikke har mulighed for at modbevise, opfylder klart ikke den nævnte pligt til at se bort fra valle ved beregningen af udligningsbeløbene. Det er også meget betegnende, at Kommissionen selv, efter at den i forordning nr. 1824/77 havde frafaldet udligningsbeløbene for vallepulver, som følge heraf ændrede gennemførelsesbestemmelserne for de monetære udligningsbeløb med forordning nr. 3005/77 af 22. december 1977. Hvad særligt angår position 23.07 B bestemmer denne forordning, at den private ved opfyldelse af toldformaliteterne skal angive den faktiske vægtandel af de forskellige mælkebestanddele, der særligt er opregnet. I sit skriftlige indlæg i denne sag har Kommissionen anført, at toldmyndighederne også kan efterprøve disse oplysningers rigtighed ved hjælp af producentens fremstillingsbilag. Kun i det omfang, der herefter stadig er tvivl, skal de nationale toldmyndigheder anvende den efterfølgende beregningsmetode med de faste størrelser på basis af lactoseindholdet. Dette viser, at Kommissionen principielt nu selv går ind for, at varen indplaceres efter sin faktiske sammensætning, og at den mener, at denne metode er praktikabel.

I øvrigt fremgår det af den nævnte Milac-dom, at den situation, som Kommissionen ville forhindre med forordning nr. 3005/77, allerede fandtes i 1975. Efter min opfattelse må man derfor også anvende de samme kriterier på sådanne forretningsforhold, som foreligger i nærværende sag (i hvert fald i det omfang, de endnu ikke er afsluttet).

Hensynet til, at muligheder for besvigelser må være udelukket, også uden at toldmyndighederne besværes i unødvendig grad ved beregningen af de monetære udligningsbeløb, kan i de tilfælde, hvor der ikke findes sikre kriterier, og hvor der fortsat vil være tvivl om varens faktiske sammensætning, føre til, at det må anses for korrekt at anvende beregningsmetoden med de faste størrelser på grundlag af objektivt fastsatte kriterier, der gennemsnitligt kan betragtes som repræsentative. I denne sammenhæng kunne det forsvares, om man, dog kun *subsidiært,* anvendte en beregningsmetode, der støttes på faste størrelser med udgangspunkt i foderstoffets lactoseindhold og det produkt, der hyppigst anvendes ved fremstillingen af de pågældende foderstoffer.

7. De betragtninger, jeg indtil nu har anført, er tilstrækkelige til, at de tre

første præjudicielle spørgsmål kan besvares.

Det fjerde spørgsmål er, om EØF-udførselslandets tarifering er bindende for EØF-indførselslandet ved beregningen af monetære udligningsbeløb.

Dette spørgsmål er videregående end de andre, idet dets udgangspunkt er hensynet til, at systemet med monetære udligningsbeløb under ét skal kunne fungere.

Kommissionen har herved anført, at den længe har søgt at gennemføre, at alle medlemsstater anerkender den første tarifering som bindende. Herved har den dog ikke haft nogen succes.

Efter Kommissionens opfattelse står det enhver medlemsstat frit for at afgøre, hvorledes et importeret eller eksporteret produkt skal tariferes, indtil der foreligger særlige konkrete regler herfor.

Den ordning, der for tiden anvendes, er, som vi har set, egnet til at skabe uoverensstemmelser, hvilket i nærværende sag illustreres af, at eksportstatens og importstatens myndigheder tariferede den samme vare forskelligt. Som allerede nævnt har denne forskel medført, at det monetære udligningsbeløb, der i Nederlandene blev udbetalt for eksporten, var lavere end det, som de tyske myndigheder opkrævede ved importen.

Hvis man opstillede og anvendte kriterier på fællesskabsretligt grundlag til brug for tarifering af varerne, så kunne man i praksis undgå sådanne forstyrrelser. I øvrigt må det anføres, at Kommissionen i forordning nr. 1556/77 af 11. juli 1977 (EFT L 173, s. 10) — som ændrede forordning nr. 1380/75 — ikke blot forpligtede virksomheder til at anføre alle for de monetære udligningsbeløbs beregning nødvendige oplysninger om varens sammensætning i toldangivelsen, men også foreskrev, at eksportmedlemsstatens og importmedlemsstatens myndigheder skulle samarbejde, for at systemet kunne anvendes på ensartet vis for at undgå uregelmæssigheder. Det er klart, at de undersøgelser, der kan gennemføres i produktionslandet er langt mere nøjagtige og virksomme, hvad angår produkternes sammensætning og desuden mere enkele at gennemføre end de kontrolforanstaltninger, der normalt gennemføres ved varens toldbehandling i importlandet.

Firma Milchfutter har henvist til det princip, som Domstolen anerkendte i sin dom af 15. december 1976 (sag 35/76, Simmenthal, Sml. 1976, s. 1891). I denne dom har Domstolen anført, at direktivernes ordning med en harmoniseret sundhedskontrol af kød er baseret på, at de sundhedsgarantier, der kræves gennemført i samtlige medlemsstater, er lige effektive, og at ordningen i dette perspektiv har det formål at forlægge kontrollen til afsenderstaten og således at overflødiggøre de systematiske beskyttelsesforanstaltninger ved grænsen, således at disse ikke længere er begrundet i den i EØF-traktatens artikel 36 forudsatte betydning. Efter firma Milchfutters opfattelse må dette princip, der er opstillet til gennemførelse af harmoniserede nationale ordninger så meget desto mere gælde for ordningen med de monetære udligningsbeløb, idet det herved drejer sig om et fælles, fællesskabsretligt system, der oven i købet finansieres af Fællesskabet selv. For fuldstændighedens skyld har Milchfutter tilføjet, at en toldmyndighed i den importerende stat, der ikke er indforstået med eksportlandets tarifering, altid kan henvende sig til Kommissionen for at få en stillingtagen fra vedkommende forvaltningskomité for at få en fast tarifering af produktet, som striden kan sættes i relation til.

Hertil må dog siges, at der ikke er nogen fuld overensstemmelse mellem den anførte dom og det her foreliggende tilfælde. Produkttarifering, altså gennemførelsen af toldmyndighedernes normale opgave, kan nemlig ikke sammenlignes med importrestriktioner, som kun kan begrundes under henvisning til traktatens artikel 36.

Således som fællesskabsrettens nuværende trin er, kan man ikke bestride, at det står enhver medlemsstat frit for at lade sine egne toldmyndigheder tarifere de importerede eller eksporterede produkter uden hensyn til, med hvilket formål dette sker.

Dog kan det heller ikke bestrides, at toldmyndighedernes virksomhed kan udgøre en hindring for handelen mellem medlemsstater, såfremt denne virksomhed, således som i nærværende tilfælde, hindrer den fællesskabsretlige interventionsmekanisme i at fungere korrekt og muligt også fører til unødvendige vanskeligheder for eksport- og importforretninger.

Når henses til, at sådan unødvendige hindringer bør undgås, mener jeg, at det er fornuftigt, om sådanne systematiske, nationale kontrolforanstaltninger som her omhandlet, blev udelukket efter samme kriterier, som, Domstolen har erklæret, skulle anvendes ved sundhedspolitimæssige undersøgelser.

I reglen burde importstatens toldmyndigheder i det væsentlige begrænse sig til at anerkende eksportstatens tarifering uden yderligere kontrolforanstaltninger, hvorved det dog ikke er udelukket, at de på ny kan kontrollere produktet og efter omstændighederne foretage en selvstændig tarifering. Af hensyn til det klare behov for et samarbejde på fællesskabsplan og regler, der udelukker enhver form for dobbeltkontrol, bør denne beføjelse begrænses til tilfælde, hvor det er berettiget at sætte spørgsmålstegn ved rigtigheden af den afgørelse, som toldmyndighederne i oprindelsesstaten har truffet. I sådanne tilfælde ville en tarifering, der var forskellig fra oprindelsesstatens tarifering dog kun kunne tillades, såfremt det ud fra fælles kriterier kunne påvises, at den foregående tarifering var forkert, således som jeg netop har forsøgt at fremstille.

8. Sammenfattende skal jeg derfor foreslå Domstolen, at de af Finanzgericht Münster ved kendelse af 29. september 1977 forelagte spørgsmål besvares således:

a) Det er det »faktiske indhold af mælkebestanddele«, der er bestemmende for størrelsen af de monetære udligningsbeløb, der i 1975 skulle opkræves for blandfoder under positionerne 23.07 B I a) 3 eller 23.07 B I a) 4 i handelen mellem medlemsstaterne.

b) Den i artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning nr. 823/68 af 28. juni 1968 (vedrørende beregning af afgifter ved import fra tredjelande) indeholdte efterfølgende beregningsmetode med faste størrelser må kun anvendes til beregning af de monetære udligningsbeløb, såfremt der i tvivlstilfælde ikke er mulighed for at påvise varens faktiske sammensætning.

c) Den af eksportstaten gennemførte tarifering er principielt ikke bindende for importstaten ved beregningen af de monetære udligningsbeløb. Af hensyn til, at ordningen vedrørende de monetære udligningsbeløb kan fungere korrekt, skal importstaten dog afstå fra en systematisk varekontrol og må i hvert fald ikke foretage nogen anden tarifering end oprindelsesstaten, med mindre det objektivt kan påvises, at den først foretagne tarifering er fejlagtig.